

SAFER

Nog verder van Kanaän, nog dichter naar Egypte, hoewel slechts twee uren! Slechts twee uren? En al die moeite en omstandigheden? O ja; worden onze tranen geteld, gewis ook onze onderscheidene toestanden.

Slechts liefde is 't, die ons regeert
En leidt dan zo, dan anders leert;
Van haar komt wat ons ooit bejegt.
Geen haartje wordt ons ooit gekrenkt,
Of liefde is het, die ons wenkt.
't Wordt alles tot zijn doel gezegend.

Petrus noemt de gelovigen levende stenen tot een geestelijk huis, tot een tempel Gods. Stenen moeten vooraf gehouwen, en als zij tot een prachtig gebouw moeten dienen, zeer zorgvuldig behouwen worden, vooral als zij met allerlei bloemwerk en figuren versierd moeten zijn. De eerste hamerslagen, die er op worden gegeven, zijn wel de hardste, maar dezen geven ook nog de minste vorm, en er zijn geen fijngeoefende handen nodig, om ze aan te brengen, en aan het ruwe blok enige gedaante te geven; evenwel zijn zij voor een gemeen gebouw wel geschikt, maar niet als zij voor een prachtig paleis moeten dienen.

De kerk Gods is een prachtig gebouw, enig in zijn soort. Alzo volgt er op die ruwe bewerking een fijnere, door geoefende handen, voorts nog een fijnere door nog bekwamere, en eindelijk de fijnste door de kunstigste meester. De werktuigen worden steeds fijner, de slagen zachter en onmerkbaarder in werking.

Dat kan geestelijk worden toegepast, hetgeen ik aan uzelf overlaat. De steen, al is hij ook een levende en alzo gevoelig, een verstandige, en alzo overleggende, kent nochtans zelf de gedaante niet, die hem zal worden gegeven; hij weet niet, of hier of ginds het een en ander nog moet worden aangebracht; hij weet ook niet, waar hem een plaats aan het gebouw wordt aangewezen; maar de meester, Hij, "Die alles gebouwd heeft, is God," (Hebr. 3) Hij weet het, en doet het alzo.

De levende stenen zouden alzo goed doen, als zij de doden nabootsen, en zich zo en niet anders lieten kiezen en wenden, slaan en bearbeiten en zeiden: "Heere, wij zijn leem, Gij zijt onze Pottebakker," inplaats dat zij zo licht tegenspreken, kermen en vragen: Waarom dit en tot wat doel? Iets dat hun zeer kwalijk staat.

Als men zo gedurig vragen en daarop antwoorden zou, dan zou men om uit duizend slechts één te nemen, ook vragen en antwoorden: Waarom bracht men Paulus te Lystre, volgens Hand. 14, bekranste ossen, om die hem als een god Jupiter te offeren, terwijl men kort daarop hem stenigde, als een dood dier buiten de stad sleepte, en hem daar voor dood lieten liggen?

Behoorde ook dat in zijn weg? En als dat zo ware, wie is in staat te berekenen, waarom en het doel waartoe het geschiedde? Evenwel, wie zal niet moeten instemmen, dat ook dit even goed zijn heilzame bedoeling had als later de vuistslagen des satans?

Vele christenen zijn wel geneigd te vragen: waarom overkomt mij toch zoveel, waarvan anderen niets ervaren? Maar wat anders zal men daarop antwoorden, dan dit: Daarom ontmoet het u, dewijl uw roeping en verkiezing, dewijl uw bestemming het alzo vereisten, dewijl gij de steen zijt, die de plaats innemen, het beeldwerk dragen zult. Hij, die zich hiermee niet kan vergenoegen, moet zien, dat hij een ander antwoord bekommt. Zekerlijk verordende de Goddelijke wijsheid het alzo, dat de kinderen Israëls dan eens hier zo en zolang, dan weder een mijl, een andermaal zes, acht, tweemaal zelfs twaalf mijlen verder moeten legeren. Kan iemand ons nauwkeurig de bedoeling der Goddelijke wijsheid opgeven, dan zullen wij hem met genoegen aanhoren, maar wij verwachten het niet.

Numeri 33:23

“Zij verreidsen van Kehelatha, en legerden zich in het gebergte van Safer.”

Wat de naam van deze legerplaats betreft, deze is Har Safer, in het Nederduits: Schone berg. Dat woord staat ook in Gen. 49: “Nafthali geeft schone woorden;” Job 26: “Door Zijn Geest heeft Hij de hemelen versierd (schoon gemaakt;)” Ps. 16: “Ja, een schone erfenis is mij geworden.” Dat Safer volgt zeer natuurlijk op die voorafgenoemde legerplaatsen. Is iemand te Libna witgemaakt, heeft hij te Rissa de besprenging des bloeds ontvangen, is hij zo een waar lid der Kehelatha, der gemeente Gods, dat Hij in Ps. 16 schoon noemt, anders dan Zijn gemeente? Hebben wij niet gaarne gehoord, dat van Nafthali, waar Jezus het meest verkeerde, schone, liefelijke woorden uitgaan, en het niet toegestemd, als Job zegt: “Door Zijn Geest wordt het schoon!”

Ik vermoed, dat deze legerplaats was wat zij heet: Schoon, liefelijk, zoals wij er zulken reeds enigen hebben gehad. Gaat het op de weg door de woestijn niet altijd naar onze wijze van zien even heerlijk, het is toch ook niet onafgebroken kormervol en ellendig. Men ontmoet ook, zo al niet maanden, dan ook weken, zo al niet weken, dan toch dagen of ogenblikken, dat de lucht helder, dat men vrolijk is en het tenminste lijdelijk heeft.

De discipelen hadden niet altijd honger, zodat zij, niettegenstaande het sabbat was, aren uittrokken, wreven en aten; zij moesten toch niet altijd op de vraag: “Kinderen, hebt gij niets te eten?” neen antwoorden. Soms tenminste hadden zij een lam op tafel en wijn er bij, of zij werden zelfs op een bruiloft verzocht.

Zo gaat het nog niet in het geestelijke. Ook in de woestijn zijn hier en ginds groene weiden. Wie zou het ook anders daar kunnen uithouden! Davids ziel weigerde eens zich te laten troosten; maar de Heere trok hem zijn treurgewaad weder uit. De ziel meent dan wel eens, dat zij nu nooit meer zal twifelen, en het gaat haar geheel anders; maar het wordt ook anders gemaakt, als zij denkt dat zij zich nooit weder zal verblijden, geheel vertroost en bemoedigd zal zijn, niet meer zal twifelen, standvastig zal geloven.

“Gij hebt mijn klachten in een rei veranderd,” zegt David. Israël mag de pinnen niet vast inslaan, geen huizen, slechts tenten bouwen, niet wonen, maar alleen herbergen; want het gaat gedurig weder anders. O ziet toch, van Safer trekt het volk, dewijl het moet, naar Harada, en dat betekent: Verschrikking.

Geef uw eigen wil, geef uw eigen keus gans in de dood, dan hebt gij rust. Weest in goede dagen vrolijk en dankbaar, gedraagt in boze dagen u lijdelijk, ootmoedig en stil. “Verkondigt des morgens ’s Heeren goedertierenheid en Zijn getrouwheid in de nachten.” Ps. 92.

Dat Har Safer ligt geheel rechts op de weg door het land der Filistijnen, die zoals in Ex. 13:17 staat, de naaste was, langs welke zij niet de helft der dagen nodig hadden, om naar Kanaän te komen, terwijl zij nu jaren daarop moesten doorbrengen. De reden, die opgegeven wordt, waarom God hen zo ver omleidde, is even zeldzaam als de handelwijze zelf. Want, zo staat er: “God dacht, het mocht het volk berouwen, als het de strijd zag, en wederkeren naar Egypte.”

O, hoe wonderbaar! En ziet, nu schijnt Hijzelf hen daarheen terug te leiden?

Binnen weinige dagen kunnen zij weder in Gosen zijn! “Wie heeft toch de zin des Heeren gekend, en wie is Zijn raadsman geweest?” Kunt gij, o ziel, de leidingen Gods niet meer begrijpen, sluit dan uwe ogen geheel, volg blindelings. Gaat het met u naar het schijnt inplaats van voorwaarts, zoals gij anders gewoon waart, zoals gij het begeerdet, zoals gij er naar streefdet, tegen uw wens en wil terug, leg met Jeremia uw mond in het stof, en verwacht met Paulus, door den Geest, uit het geloof, de hoop der rechtvaardigheid, Gal. 5:5.

Ziet, Jozef liet op zijn sterfbed met een eed verzekeren, dat Israël zijn beenderen uit Egypte zou medenemen, als God het volk uitleidde, zoals Hij beloofd had, en hierna heeft Mozes zich ook getrouw gehouden. Hoelang moesten zij nochtans wachten, en ook nog al deze kruis- en dwarswegen door de woestijn medemaken, totdat zij eindelijk door Jozua te Sichem, honderd en tachtig jaren nadat Jozef gestorven was, te Salem, dat is vrede, begraven worden.

Welk een krachtige prediking, hoezeer het geloof nodig heeft standvastig en onbewegelijk te zijn, waarom dan ook zo dikwijls geloof en lijdzaamheid samen worden gevoegd; welke een krachtige prediking van Gods trouw in het vervullen Zijner beloften, al duurde het ook nog zolang, en al ging alles scheef en dwars, wordt ook ons door deze beenderen verkondigd, en hoezeer konden zij, hoewel zij zwegen, de bekommerde Israëlieten tot bemoediging dienen!

Abraham verstond het, daar hij tegen hoop op hoop geloofd heeft.

Ziet de gehoorzaamheid en volgzzaamheid van Israël. Hoewel zij de gebaande heirweg zeer nabij waren, zo zijn zij er nochtans verre van, die naar eigen keus in te slaan om alzo op de kortste en geschiktste wijze uit de woestijn, hetzij in Kanaän, of in Egypte te komen.

Hoe heilzaam is hun de harde tucht onder de jeneverstruiken te Rithma geweest. Hoe tam en buigzaam zijn zij geworden! Hun gedrag is naar de woorden van David, die sprak: “Ik weet Heere, dat Uwe gericht de gerechtigheid zijn, en dat Gij mij uit getrouwheid verdrukt hebt.” Want des Vaders liefderoede is ons altijd slechts ten goede. Lijdzaamheid, volharding en hoop zijn voor ons noodzakelijk, en deze schone vruchten wassen, volgens Rom. 5, aan de boom des kruises. Ik bedoel, dat deze legerplaats niet slechts door haar bekoorlijke ligging, maar ook om de gezindheid en buigzaamheid der gelegerden, de naam Safer, schoon en liefelijk, kreeg.

Want hoe gebrekkig het ook hier en elders somtijds bij christenen toegaat, zodat een apostel reden heeft hun te zeggen: “Uw roem is niet goed; ik vrees, dat ik u niet enigszins zal vinden, zodanigen als gij niet wilt, dat er niet enigszins zijn twisten, nijdigheden, toorn, gekijf, achterklap,” enz. en dreigend vraagt: “Zal ik met de roede komen?” nochtans geven enigen hem aanleiding om te bekennen, dat hij zich opgewekt gevoelt, om hunnentwege God door Jezus Christus te danken, dat hun geloof en hun liefde in de ganse wereld geroemd worden.

Het is toch ook waar, dat er enigen gevonden worden, die zich door hun eendracht, liefde en andere deugden echt christelijk gedragen. Al moet deze of gene christen somtijds over dorheid, onleidzaamheid en andere ondeugden klagen, zo heeft hij toch ook weder zulke heilige en zalige tijden, dat hij, zoals de Bruidegom in het Hooglied, zeggen kan: “Hoe schoon zijn uw gangen in de schoenen, gij prinsendochter!” en de ziel zelve David volgens Ps. 101 kan nazeggen: “Ik zal verstandelijk handelen in de oprechte weg; ik zal in het midden mijns huizes wandelen in de oprechtheid mijns harten.”

Zo moest het bij allen zijn, en “die de naam van Christus noemt, sta af van van alle ongerechtigheid,” en lope de weg van Gods geboden, worde rijk in goede werken, waarmede hij de leer van Jezus Christus versiert. Israël legert op een berg, en het is een stad op die berg. Laat alzo uw licht schijnen, niet slechts met schone woorden, maar ook in goede werken, opdat de Vader in de hemel verheerlijkt worde. Geef, o Vader, dat wij al onze gedachten, woorden en werken zo inrichten, dat Uw Naam om onzentwil niet gelasterd, maar geëerd en geprezen worde!

Wij hebben ook menige Har Safer, menige schone berg, vooral de berg Golgotha en de Olijfberg; die bergen, vanwaar verlossing komt. Zijn wij christenen, zo zijn wij schoon, en hebben iets schoons, dat ons daar verworven is. Is het niet merkwaardig, dat hoge bergen juist het toneel der bijzonderste openbaringen Gods waren, gelijk ook de antichristelijke hoer op zeven bergen zit?

Daar is de berg Horeb en Sinaï, waar God Zijn heiligheid, Moria en Sion, waar Hij Zijn genade en barmhartigheid openbaart. Van de berg Nebo zag de stervende Mozes Kanaän. Thabor was het, op welke hij en Elia met Christus spraken. Jezus Zelf verkoos dikwijls een hoge berg, om daarop een nacht in den gebede met God te onderhandelen. Op de Olijfberg vertoefde Hij bijzonder dikwijls, begon daar Zijn lijden en Zijn heerlijkheid, en Hij zegende daar Zijn discipelen als de eerstelingen Zijner nieuwe Gemeente. Op de berg Golgotha voleindigde Hij Zijn offer, en had in de nabijheid Zijn graf. Ten tijde van de grote strijd zal men, volgens Zach. 14, Zijn voeten weder zien staan op de Olijfberg. Met recht mogen wij alzo met David zeggen: Ps. 121: “Ik hef mijn ogen op naar de bergen, vanwaar mijn hulp komen zal.”

Op bergen is ons het heil verworven, en slechts in en uit de hoogte wordt het verkregen. Zoekt dus niet de dingen, die op aarde zijn, maar de dingen, die boven zijn. Zijt gij christenen, dan zijt gij uit God, vanboven, en kunt u met aardse dingen niet verzadigen. Heft uwe ogen hemelwaarts! Vandaar verwachten wij redding en de verlossing van ons lichaam. Wij richten onze blik opwaarts, als ons het verleidelijke dezer aarde lokt en onze harten wil verstrikken; want onze schat is boven.

Op deze vergelding zag Mozes, en wilde daarom liever met het volk Gods verdrukking lijden, dan voor een tijd de genieting der zonde hebben. Tegenover het gewinnen van

Christus was de apostel alles schade en drek. Wil de verwarring dezer wereld met haar moeiten ons verlammen, de blik opwaarts, naar gene zijde der Jordaan; het land der rust stilt en versterkt.

Ben ik in nood, “zo hef ik,” met David, Ps. 123, “mijn ogen op tot U, Die in de hemelen zit. Ziet, gelijk de ogen der knechten zijn op de hand hunner heren, gelijk de ogen der dienstmaagd zijn op de hand harer vrouw, alzo zijn onze ogen op den Heere onze God, totdat Hij ons genadig zij. Wees ons genadig, o Heere! wees ons genadig, want wij zijn der verachting veel te zat.”

Welgelukzalig is dat Israël, dat op het gebergte Safer, het gebergte der schoonheid legerd; want daar wordt men schoon. Van natuur zijn wij het niet, maar mogen wel heten Ikabod, de heerlijkheid des Heeren is verdwenen. “Mijn vader,” moeten wij met Israël zeggen, “was een Amoriet en mijn moeder uit de Hethieten,” Ezech. 16:45, “alzo was de walgelijkheid uwer ziel, ten dage toen gij geboren waart.”

Maar de zondige mens begint schoon te worden, als hij zijn hatelijkheid begint te zien en te gevoelen. Zolang hij vraagt: ben ik ook blind, om het van zich af te wijzen; zolang hij waant, niet te zijn gelijk andere lieden, en bijzonder gelijk deze tollenaar; zolang hij zegt: “Ik ben rijk en heb geens dings gebrek,” staat het zeer bedenkelijk met hem. Maar kent en belijdt hij eerst zijn zonden, dan ziet de Heere reeds iets schoons in hem, dat Hem behaagt, zoals wij in Jer. 3:12 lezen: “Ik ben goedertieren, spreekt de Heere, Ik zal de toorn niet in eeuwigheid behouden. Alleen, ken uwe ongerechtigheid.”

De eerste schrede, die de verloren zoon deed, om op het schoonst versierd te worden, bestond daarin, dat hij inzag, hoe ellendig de toestand was, waarin hij verkeerde. “Ik verga van honger,” zeide hij. “Want al wat openbaar maakt, is licht,” zegt Paulus, Ef. 5:13. Er openbaart zich alzo dan reeds een Goddelijk kiempje in de ziel, zodat de Heere haar behaagt; want bij Hem is louter licht. Er openbaart zich een vonkje waarheid in de ziel, zodat zij God niet meer wederstreeft door te zeggen: zonden heb ik niet; een vonkje, dat wel doorbranden zal en de ziel zal vrijmaken. Dat is alzo de eerste schrede uit het dal der duisternis op het gebergte Safer, waar men schoon wordt.

Daarop volgt de tweede schrede: wanneer de zondaar zijn zonden boetvaardig betreurt. Zulke tranen zal de getrouwe God en Vader zekerlijk afdrogen. Vader Jakob worstelde en overmocht met deze wapenen. Hiskia “weende gans zeer;” toen geschiedde het woord des Heeren tot Jesaja, die nog niet halverwege terug was gekeerd, en hij moest de koning zeggen: “Ik heb uw gebed gehoord, Ik heb uw tranen gezien.”

Toen allen, die Jezus bij het graf van Lazarus omringden, weenden, kon Hij Zich ook niet onthouden, weende Hij ook en riep: “Waar hebt gij hem gelegd?” Met deze wapenen overmocht de grote zondares, die aan Zijn voeten lag en ze nat weende en weder met haar haren afdroogde, met dat gelukkig gevolg, dat Hij tot haar zeide: “Uwe zonden zijn u vergeven, ga heen in vrede.” Toen Maria, die waarschijnlijk dezelfde was, van wie Luk. 7 spreekt, bij Zijn graf weende, kon Hij haar niet langer laten wenen, Hij openbaarde zich aan haar zodanig, dat haar tranen in een uitroep van blijdschap en verbazing veranderden.

Toen zelfs eens Zijn lieveling weende, moest terstond een der hemelse ouderlingen heengaan, om hem aan te zeggen: “Ween niet, zie, de Leeuw, Die uit de stam van Juda

is, de Wortel Davids heeft overwonnen.” Niets is schoner dan een boetvaardig wenende zondaar. Over zuk een plantsoen verheugen zich zelfs de engelen.

Hoe zalig is het, zijn hart aan de voeten van de Heiland wenende uit te storten, liefelijker dikwijls dan een eigenlijke vertroosting. De buigende ootmoed, de verbrijzeling, de weemoed des harten, waarvan deze tranen de vrucht zijn, dat is iets zeer liefelijks. Hoe gaarne werden zulke tranen gestort door menige ziel, wier benauwde geest geen lucht kan scheppen, geen adem kan halen, die zich hard, dor en als verstijfd gevoelt, uit wier borst slechts beklemde zuchten voortkomen.

Maar ook dat zuchten is den Heere een aangenaam geluid. Hij hoort het zuchten der ellendigen, en ziet de nood en het gekerm, Ps. 10. Het angstig en verslagen hart zal Hij niet verachten, het is veeleer een offer, dat Hem behaagt. Het gaat bergop. De treden zijn moeielijk en vallen zwaar. Menige zweetdruppel rolt van het vermoeide aangezicht. Het hart klopt sterk. Maar het gaat de berg Safer op, en boven is de schoonheid.

De vurigste pogingen leiden niet tot het doel en wekken slechts het bederf nog meer op; de voornemens laten zonder kracht en vermoeien; de wet geeft geen verpozing of rust, met welke werkzaamheden dan ook. Eindelijk verneemt de afgematte ziel, dat in geen ander heil is, dat ook onder de mensen geen andere Naam is gegeven, waarin zij kunnen zalig worden, dan Jezus; dat Deze raad weet voor alle schaden en alle ziekten geneest. Nu weent zij naar Hem.

“Och, dat Gij de hemelen scheurdet, dat Gij nederkwaamt, dat de bergen van Uw aangezicht vervloten.” - “Trek sterkte aan, gij arm des Heeren, als in de verleden dagen.”

“Hebt gij Hem niet gezien, Die mijn ziel liefheeft?” - “O zeg Hem, dat ik krank ben van liefde.” - “Tot U, o Heere, hef ik mijn ziel op! Wanneer zal ik daar verschijnen, waar ik Uw aangezicht in gerechtigheid aanschouw?” “Wien heb ik nevens U in den hemel? Nevens U lust mij ook niets op de aarde.” - Gij, Gij zijt immers de sterkte der zwakken, de kracht der armen in hun ellende.

“Tot U roep ik, Heere!” en zeg met David, Ps. 142: “Gij zijt mijn Toevlucht, mijn Deel in het land der levenden. Let op mijn geschrei; want ik ben zeer uitgeteerd. Red mij van mijn vervolgers, want zij zijn machtiger dan ik. Voer mijn ziel uit de gevangenis, om Uwen Naam te loven.”

De Heere Jezus laat de ziel niet beschaamd worden, Hij openbaart Zich aan haar als vol van genade en waarheid. Zij wordt het geloof meer deelachtig - een nog verder opklimmen op het schone gebergte, een vierde schrede. Zij wordt Goddelijk verzekerd, dat Jezus zondaars zaligmaakt, en zo vindt ook zij rust. De last der zonde drukt en kwelt haar nu niet meer, hoewel hij diep vernedert; tegelijk gevoelt zij zich daardoor te meer gedrongen naar Jezus.

En wat is er schoner om te zien, dan een recht gelovig en toevluchtnemend hart, dat geheel door Christus op God vertrouwt, gelijk een lief kind zijn lieve vader, en niets meer te zorgen heeft; niet vanwege de in de onwetendheid begane zonden, terwijl het bloed van Christus ze heeft afgewassen; niet vanwege de aanklevende verdorvenheid, die met het verdienstelijk lijden en sterven van Jezus bedekt is, totdat zij gans wordt weggenomen; niet vanwege de geestelijke vijanden, dewijl zij alle dingen vermag door Hem, Die haar kracht geeft; niet vanwege allerlei verdrukking, want Hij, Die de last oplegt, draagt ook haar met de last; niet vanwege het doorkomen, want Hij is getrouw,

Die ons heeft geroepen, Die het ook doen zal; niet vanwege de zaligheid, want “uit genade zijt gij zalig geworden, door het geloof,” daardoor is zij verzekerd, dat haar “niets kan scheiden van de liefde Gods, welke is in Christus Jezus, onze Heere.” Nu komt de vrucht als vanzelf uit de goedgemaakte boom, terwijl anders al het kwellen niet vermocht iets goeds voort te brengen. Thans is alles schoon, en de ziel legerd zich te Har Safer.

Hoe schoon zijn die zielen, welke daar lijden. Wat kan schoner zijn, dan om der gerechtigheid wille vervolgd te worden? De mond der waarheid prijst hen zalig en noemt hen bezitters van het Koninkrijk der hemelen en zegt in het algemeen troost toe aan hen, die treuren. Wat kunnen zij schoner aanschouwen, dan de schaar van heilige martelaars, die hun leven niet hebben liefgehad tot in de dood, en welk een eer moet het ons zijn, dat ook onze kerk, bijzonder in Frankrijk en Holland, is verwaardigd geworden, een aanzienlijk deel daartoe te mogen leveren.

En mogen wij niet met achting de eerste, als vertegenwoordiger van de andere martelaars, Anne du Bourg in Parijs gedenken, die goedsmoeds het vuur tegemoet ging, terwijl hij bad: “Verlaat mij niet, mijn God, opdat ik U niet verlate.” Al werden zij gestenigd, aan stukken gehakt, of gezaagd, door het zwaard of door het vuur gedood, of op de onmenselijkste wijze gefolterd, de apostel noemt hen, Hebr. 11, “lieden, welke de wereld niet waardig was.” - En, in het algemeen: “Zalig is de man, die verzoeking verdraagt; want als hij beproefd zal geweest zijn, zal hij de kroon des levens ontvangen.” “Wij roemen ook in de verdrukking (Jak. 1 en Rom. 5).

Hoe schoon is een biddende ziel. God ontleent daaraan een naam, als Hij Zich, Ps. 65:3, den Hoorder der gebeds laat noemen. “Ziet, hij bidt,” zegt Hij van Paulus. Daarop ziet de Heere, terwijl anders alles, wat voor de wereld hoog en groot schijnt, Hem een gruwel is. Maar het gebed trekt Zijn genadige opmerkzaamheid, daar het een werk Zijner handen is; daarom doet het wonderen; want “alles wat gij bidt, gelovende, zult gij ontvangen,” zegt de Heere Zelf.

Hoe welbehagelijk is Hem daarom de dankbaarheid Zijner kinderen; want, die dankoffert, eert Hem, en dat is de weg, waarin Hij hem Zijn heil toont. Welk een gewicht hecht Elifaz de Themaniet aan de voorbede, Job 22:27. Ook vooral Jakobus 5:13-18. “Een krachtig gebed des rechtvaardigen vermag veel,” enz. “Toon Mij uw gedaante, doe Mij uw stem horen,” zegt de Bruidegom, Hoogl. 2, “want uw stem is zoet, en uw gedaante is liefelijk.”

Men is te Safer, als men zichzelf verloochent, en dat is schoon. Hoe hatelijk is hij, die overal zijn verstand wil laten gelden, die zijn wil doordrijft, zijn plannen volvoert, zijn eer tot zijn doel maakt. Maar hoe schoon verschijnt Mozes, als hij aan de smaadheid van Christus een hogere waarde tekent, dan aan al de schatten van Egypte; David, als hij zich geheel aan de Goddelijke wil overgeeft, hetzij Hij hem op de Koninklijke troon bewaren, of daarvan verstoten wil; Abraham, als hij vaderland en maagschap verlaat, en volgt, waar de Heere hem ook leidt.

Te Safer heeft men lief. De liefde geeft het schoonste sieraad, dewijl zij Gode evenaart. Te Safer strijdt men tegen duivel, wereld en zonde, schaart zich zo in de gelederen der goede strijders van Jezus Christus en worstelt en strijdt de goede strijd des geloofs.

Te Safer wordt men schoon; want zij, die daar legeren, worden van God “bekleed met de klederen des heils en met de mantel der gerechtigheid omhangen, gelijk een

bruidegom zich met priesterlijk sieraad versiert, en als een bruid zich versiert met haar gereedschap;” zodat zij zich verblijden in den Heere en zich verheugen in hun God. Daar kan men dan ook heerlijk sterven, dewijl het slechts de steile overgang op de kruin van de berg Safer is, waar verzadiging van vreugde is en liefelijkheden in Gods rechterhand eeuwiglijk.

Zo legere de Heere ons allen te Safer, en geleide ons door de wolk- en vuurkolom daarheen! Amen.